

Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství, jak doufáme v tebe. (Žalm 33)

NEDĚLNÍ EVANGELIUM (Mt 17, 1 - 9)

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle – ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouvejte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

KRÁTKÉ ZAMYŠLENÍ

V Matoušově evangeliu vidí učedníci proměněného Ježíše, jsou uchváteni, Petr mluví nesmysly, pak učedníci uslyší hlas, který říká: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouvejte!“ A teprve pak to pokračuje: „Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli...“ To je něco úplně jiného než v ostatních evangeliích. Zatímco v nich se učedníci bojí zjevení, u Matouše se začnou bát až ve chvíli, kdy jim je vysvětleno, o co s tím Ježíšem jde. A pak se nejen bojí, ale mají *skutečný* strach. Co to má znamenat? Proč nám toto evangelium vypráví tuto událost tak odlišně od ostatních? Proč tento jiný důraz na strach? Nemám tušení! Nevím, co si autor těchto řádků tehdy myslel. Jedno ale vím zcela jistě: *také bych se bál*. I mě to děsí, když si uvědomím, kdo je ten Ježíš z Nazaretu a co to pro mě znamená; co to znamená, když mi někdo řekne: „Vezmi si Jej za vzor!“ To ti převrátí život naruby! Uvědomíš si, co všechno dosud bylo špatně – a co je dodnes špatně na tomto světě! Ale současně ti to otevře zcela novou perspektivu života, ve které nebude pro strach a obavy místo.

POZDRAVY ZE SETKÁVÁRNY - ROZHOVOR S BRATREM METODĚJEM NĚMCEM OP

Vážení čtenáři, přinášíme druhou a zároveň závěrečnou část rozhovoru s bratrem Metodějem Němcem OP, jehož přednáška „**Ježíš Kristus – jediný Spasitel nebo jedna z mnoha cest?**“ proběhla dne 19.2. ve farní Setkávárně (první část rozhovoru si můžete připomenout v minulém čísle SZ).

Jaké výzvy přináší křesťanství ve 21. století v kontextu naší doby a země?

Samotná věc spásy člověka po prvotním pádu zůstává stále stejná: obejmout Boha jako milovaného přítele – v posledku v blaženém patření ve slávě – a to v síle vtělení, smrti a vzkříšení vtěleného Slova, Otcova Syna, jenž „pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe“. Pochopitelně každá doba má všemožná specifika, která musí služba evangelia brát v potaz. Pro naši situaci je to, kromě již zmiňovaných myšlenkových a noetických posunů, bezesporu též digitální revoluce, která je něčím v historii lidstva bezprecedentním. Samotná pomoc v uvedení člověka, ponořeného do prostředí virtuálního a digitálního, do vlastní reality, a v konečném důsledku do reality zcela prvotní a božské, a to nikoli skrze klikání, nýbrž skrze vnitřní a duchovní úkony víry, naděje a lásky, obnáší pro naši dobu něco prorockého. Zároveň je dnes digitální svět nedílnou součástí lidské komunikace, a tedy pochopitelně oblastí hlásání Krista, zejména ze strany těch, kterým se v tomto ohledu dostává zvláštního povolání.

Jak přistupovat k lidem, kteří opouští naši církev bez pocitu jakékoliv ztráty? Jak je oslovovat a získávat znovu zpět? Na jaká úskalí u toho můžeme narážet?

Církev je ustanovená Pánem jako „svátost nebo znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva“ (Lumen Gentium 1), „společenství či sjednocení (communio) života, lásky a pravdy, nástroj vykoupení všech lidí“ (Lumen Gentium 9). Je mystickým tělem Krista, pročež ten, kdo je přivtělen ke Kristu, je k němu přivtělen jako součást jeho těla. Optika dialek-

tky moci a stahování církve na úroveň lidské organizace bohužel pro mnohé přispívá k odmítnutí církve a jejího prostřednictví, s odůvodněním, že za Bohem mohou kráčet i bez ní. Naše odpověď má být pochopitelně v linii lásky, v níž jsme připraveni pomoci i připomenutím božského původu církve, jejíž hlavou je Kristus, i její krásy, a to navzdory tomu, že každý její úd a člen (kromě Matky Boží) je více, či méně hříšný. Kapitola o církvi v Katechismu katolické církve například v této věci poskytuje vynikající látku. Důležitější však než vnější kazatel je kazatel vnitřní, totiž Bůh, proto je zásadní, jako vždy, dobrá modlitba, v níž se obracíme k vševládnému Pánu lidských srdcí, který má, na rozdíl od nás, moc zevnitř srdce proměňovat.

Co Vás na Vaší práci těší a povzbuzuje? Co je naopak náročné?

Tím pravým potěšením a povzbuzením je Pán, bez něhož by to bylo jen lidské snažení, lidský aktivismus a úderničina. To neznamena, že by se člověčina a sebestřednost nevkrádaly (děje se to, bohužel, až příliš často), ale je zřejmé, že dobře žiji své povolání tehdy a v tom ohledu, když je mi dáno je rozvíjet prvé řadě pro Pána a z lásky k němu, a o něj se ve všem opírat. Jakmile se toto daří, pak i náročné věci, které v různých ohledech a z různých směrů přicházejí, dostávají jakousi sladkost a řešitelnost z Pánova pomazání a v síle jeho lásky: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a srdce pokorného, a naleznete pro své duše odpočinek; vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží“ (Mt 11, 29).
(konec 2. části)

SVĚTCI MÉHO SRDCE - SV. KUNIGUNDA

Kunigunde se narodila kolem r. 980 jako osmé dítě (z 10) hraběte Siegfrieda I. Lucemburského, zakladatele hradu a města Lucemburk, a jeho manželky Hedviky. Po r. 995 se provdala za pozdějšího císaře Jindřicha II., manželství zůstalo bezdětné. Dne 10. dubna 1002 se stala první římskou královnou v německé historii. V roce 1014 byla v bazilice sv. Petra v Římě korunována císařovnou. V r. 1007 darovala své věno biskupství v Bambergu, což vedlo k protestům jejích bratrů a povstání Lucemburků. Po smrti svého manžela v r. 1024 Kunigunde převzala do úschovy říšské insignie a předala je novému římskému králi. O rok později vstoupila jako jeptiška do benediktinského kláštera Kaufungen, který sama založila v r. 1017. Zemřela tam dne 3. března 1033. Později byly její ostatky spolu s tělem jejího manžela převezeny do císařského chrámu v Bambergu. Podle legendy byla Kunigunde obviněna z nevěry a aby dokázala svou nevinu, prošla bosa přes rozžhavené pluhy a zůstala nezraněna. Dne 3. dubna 1200 byla papežem Inocencem III. prohlášena za svatou a v r. 1201 byly její ostatky uloženy v oltáři katedrály v Bambergu. Jako „královna a panna“ byla ve středověku oblíbenou světící. Je patronkou Lucemburska a těhotných žen. Její svátek se slaví v den její smrti, 3. března.

AKTUALITY Z FARNOSTI

- Také tuto neděli po mších svatých zveme do farní **setkávárny**.
- V pátky v postní době zveme v 15 hodin do našeho kostela na **křížovou cestu**. V neděli se koná křížová cesta taktéž v 15 hodin, nadto se svátostným požehnáním.
- V kostele jsou k dispozici krabičky pro **Postní almužnu**, viz <https://www.postnialmužna.cz/>. Do krabičky vložíte peníze za požitky, které si během postního období odřeknete. Suma, kterou si odepráte, pomůže jiným. Krabičku na konci půstu přinesete do kostela.
- Na stolku u vchodu jsou pro zájemce brožurky s bližšími informacemi k projektu **Donátor**, více též na <https://olomouc.donator.cz/>.

PROJEKT PROPOJENÍ

Projekt PROPOJENÍ se zaměřil na realitu života v naší arcidiecézi — na zkušenosti ze synodálního procesu i na konkrétní data o tom, kolik nás je a kam směřujeme. Nechceme čekat, až se situace za pět let ještě zhorší. **Chceme jednat už dnes a promýšlet, jak dál žít a fungovat jako společenství, abychom vytvářeli lepší podmínky, v nichž může náš duchovní život přirozeně růst.** Pracujeme s příčinami, nikoli pouze s následky.

KOUTEK MOUDROSTI

Milovat Boha a dovolit mu, aby se stal Pánem vašeho života, jsou dvě velmi odlišné věci. Jste ochotni se změnit? (Mark Hart)